

Sit opelle causa finisque DEUS!

Meditatio PHILOSOPHICA,

SOLIDÆ & sine FUCO

VIRTUTIS

LINEAMENTA QVÆDAM

exhibens: quam

Cum consensu ampliff. FACULT. PHILOS. ABOENSIS,

Sub moderamine

VIRI CL.

D^N. ALGOTHI A. SCARIN,

Histor. & philoloph. civil. Profess. ordin.

in publico sapientia virtutisque operantium confesso

ad diem 22 Septembr. MDCCCLIV.

defendere conabitur

auctor & alumnus Reg.

JOHANNES HENR. WEBERMAJER

Junecopiâ Gotbus.

loco horisque solitis.

ABOÆ, prælo Joh. Kiampe R. U. Typ.

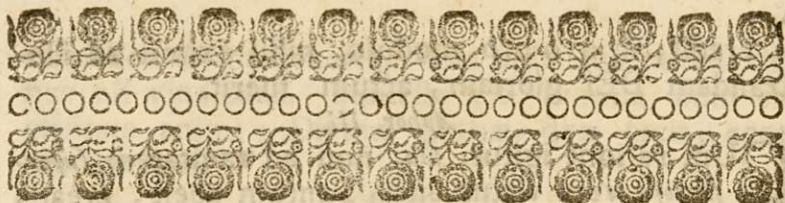
Omnibus & singulis,
OMNIUM ORDINUM
CANDIDÆ VIRTUTIS
STUDIOSIS,
pia vota, officia!

Quod is solum, qui viva solidaque virtute instructus
sunt, ad gloriam & amplissima decora quaecunque via
sit proposita, omnes, qui rationem ducem sequi volunt,
unanimes ore voceque fatentur. At in quo genuina Virtus
consistat, de eo homunciones fere non conveniunt, nec defini-
re sustinent. Sunt, qui munera naturæ, si qua eminenti-
ora concessa fuerint, tanti aestimant, ut iisdem se supra
alios adscendere posse sperent. Rursum alii larvam, nescio
quam umbratilem, spe ac specie simulationis ostentant, e-
andemque splendide virtutis nomine condecorare nil pensi ha-
bent. Utraque vero turba hominum ista solo contenta cortice
ad medullam non penetrat; hincque vera glorie neque ca-
pax est, nedum particeps illius evadere potest, quamdiu
obliquam magis quam pratoriam viam sequitur ad bene bea-
teque vivendum. Est utriusque partis misera admodum
conditio. Cumque itineribus nonnisi deviiis proficisci eosdem
animadvertentem, quæ alia eademque meliora multo recte a-
gendi & bene vivendi consilia sint capienda iis, qui in his
serris boni fruendi appetitu afficiuntur, per transennam
adspicere, a curriculo, quod impresentiarum mibi decur-
rent-

rendum, non omnino alienum existimavi. Fateor moliendae
tantae rei, vires non respondere meas; sed cum veritas, ut
Plutarchus ait, etiam sine ratione ducat, & paucis
comprehensa brevitatis, multarum saepe rerum expe-
ditionem habeat, Veniam, si quâ parte deficient vires
meae, ab aequanimitate Vestra, FAUTORES honoratissimi, enixe
peto, mihique praesto fore tanto fidentius promitto, quanto
de vestris moribus usus ipse rerum certo testetur, quod verae
virtutis amoribus, plus quam dici potest, mancipati sitis.
Favete igitur huic quantulacunque contentioni meae, primi-
tiisq; satiationis hisce auram benevolentiae vestrae adflare sinatis
obsecro! ut in frugem eandem, si vobis DEUS, succrescant ma-
turecant. Id in fine rogo, ne nauseam Vobis moveant aut dis-
plicentiam coëcta & recoëcta sapius; nostis enim optime, quam
arcte virtutum documenta sint coëcta. Est illa veritatis
vis, ut quo propius ad eam accedimus, eo inter cur-
rendum frequentius in eandem incidamus. Ego vero in
sinu letabor, si vita & actionum humanarum contemplatio-
nes hasce, & ex illis natas, tempore nonnullo observatio-
nes aequè bonique consulueritis, &, quâ convenit animi
firmitate, profectuum experimenta majora, quam quas haec
inculcantur, ipsi reliqueritis.

C. PLINIUS, lib. III. epist. 18.

PRÆCIPERE qualis esse debeat Princeps,
pulchrum quidem, sed onerosum, ac prope
superbum est: laudare vero optimum Principem,
ac per hoc posteris velut e specula lumen, quod
sequantur, ostendere, idem utilitatis habet, arro-
gantia nihil.

A. D. I. D. A. D.

APHORISM. I.

Quæ ore fere omnium, diversa licet ratione celebratur; cuius vero germanam vim pauci sunt, qui sentiant, vera *VIRTUS* est. Hæc non unice quærit, quæ agi debeant, sed prompte quoque operi faciundo manus admovent. Scilicet veritatem cognitam vivendo strenue exsequitur. Factis declarat, quæ didicit. Ut scit, vivit. Hæc ex conscientia, non solum scientiâ integritatem suam metitur. Unde videre est, quam arctum hanc inter veramque sapientiam connubium intercedat.

Aphor. II.

Cultor hujus intelligit, ut Opificem suam agnoscat. Ideo vult, ut Eum amet. Meminit, ut perficiat mandata Numinis. Sentit, ut Ei serviat. Loquitur, ut DEI O, Max: merita decantet. Quid quid meditatur & peragit, ad ipsum refert, tanquam metam finemque ultimum. Diem perdidisse

A

se

se credit, in quo pro modulo, nihil eximii ad illustrandam DEI gloriam, actum fuerit.

Aphor. III.

CUM ratione igitur, *piæ*, non ad vanitatem *supersticiosa* vera virtus est. Tantum abest, creatis rebus inhæreat, ut potius tota DEO adquiescat, in quo invenit, quod quærit, in quo summum perfectionis complementum est. Creaturis quidem utitur, at velut tesseriis bonitatis divinæ. Numine solo fruitur, in quo appetitus est *requies, securitas fructificationis, gaudiumque tranquillissimum*. Illud amat propter se, idque indefinenter.

Aphor. IV.

VERA virtus credit, quod nondum videt; sperat, quod nondum tenet, optat, quod nondum possidet (*). Præsentem vivit vitam tamquam in hospicio, jugiter, ad quæ contendit, æterna cogitans palatia. Hinc cum imminet, jamjam *felix est, gloriosa, sapiens; quamvis a seculi filiis reputetur infana, ignominiosa, misera*.

(*) JOAN. BONA Part. I. §. XXI. Princip. et docum. vite Christ.

Aphor. V.

NECESSARIÒ non agit, libero pollens arbitrio. Neque tamen ex illius instinctu solo ad metam sibi propositam tendit. Agitationem suam omnem ex voluntate DEI meretur; ita omnino, ut subeundam pro ipsius nomine periculum nullum subterfugiat. Esto! promissa operantibus sciat præmia; solius tamen DEI agit intuitu, ex *affectu, non contractu,*

CUM

cum non sit mercenaria. Ipsa agit, suis tamen viribus; nil vindicans. Modesta est, summa cum excellentia animi; Divinae gratiae, quae facit, accepta reterens.

Aphor. VI.

Semper idem vult, & non vult. Vult honesta, non vult nefanda, turpia. Bona malaque animi solius voluptate pensitat. Ambit *bonesta*, cupit *utilia*, delectatur *jucundis*; nulla tamen eam *ambitio* laceffit, nulla diffluit *libidine*, nec macerat eam *avaritia*. Sui semper juris est, vitia licet circumstant & obstrepant. Hinc semper dominatur affectibus, adeo ut ne efferatissimi, quidem jugum rationis excutere queant.

Aphor. VII

Moribus se dignam augusto nomine suo comprobatur. Quisquis ad illius familiam pertinet, non gloriatur titulo, nec opera sua aestimat. Scilicet: non mercedis vel laudis studio, sed virtutis amore praecleara perpetratur. Se ipsam nescit, tanquam mortua esset, virtus, dignitate licet inter omnes emineat. Non *videri*, sed *esse* vult. *Proficere cupit*, non *conspici*. Adeo humilis est, ut ex necessitate potius, quam *soluto pectore* facta ejus provenire crederes. Et quamvis nullam gloriam appetat, cum nulla egeat; undique tamen resonant ipsius encomia. Creatorem ipsum gratia & honore auctiorem esse vult, celebraturque illum, in cujus oculis gloriosa est. Venerantur & observant eam boni. Extollunt ac collaudant *volucres sine corpore mentes*. Admirantur animo

eandem & prædicant, neque inviti, ipsi sæpe olo-
res ejus & adversarii.

Aphor. VIII.

Una est Virtus: & tamen multiplex. Una ani-
mo voluptas illius residet; quamvis multiplex
sit in officiis. *Quidquid honesti fit, una facit, sed de
consilii sententia (*)*. Solis instar, excellentia ejus in
centro tota est. Scilicet, multiplicat se spargendo
radios. Intus habet, quidquid in fronte conspicitur.
Interiori exterior vita concordat. Ipsa ubique sibi
par, una est & eadem. (*) *SENECA Epist. LXVII.*

Aphor. IX.

Aggressurus officium *ασκετα (*)*, ad omnes rei
περιἀσκει serio animadvertit, finemque contem-
platur præcipue. Cavet in progressu, ne inadver-
tentia vel prætextu aliquo saltem subtili, a recto
amoveatur tramite. In exitu, ne præpostera sui
complacentia vel laus mentem subrepat, bonæque a-
ctionis gratiam conspurcet. Ne in defectu vel ex-
cessu delinquat, curæ ipsi cordique est.

(*) *qui exercitorem virtutis strenue agit.*

Aphor. X.

Vivit, non tanquam propter corpus, sed tanquam non pot-
est, sine corpore (*). Hinc illud, ut valeat quid-
dem curat, castigat vero, ne insoleat. Principem
ipsi curam facessit pars illa sui nobilior anima, ut in-
tegra ea sit sibi que constet. Sicque honeste se
æstimat, ne intereat. Interim damnatum timet ma-
ximum: perdere salutem nullis terminandam seculis.

(*) *SENECA Epist. XIV.*

Aph.

Sola virtus celsa spirat, magnanima est, æquanimis. Premitur tribulationibus, sed non frangitur. Palmæ instar oneri non cedit, sed crescit sub pondere, hoc est, inter angustias *flet & in silentio vincit*; docilis pati, verum vinci indocilis. Hanc neque blanda, neque minax fortuna de gradu deicere potis est. Prosperis utitur, ne officiant, adversis, ut conducant. In altum assurgit, cum animi despondent alii, *quosvis fortuna ictus invicta excipiens*. Valet in omnes partes elatio & altitudo animi ista; ad securitatem imprimis, ne sævientibus fortunæ turbis, quæ non nisi infimâ regione oriri solent, subvertatur.

Lenis, sed sine vitio est, placibilis & mansueta ingenio, licet odio furoreque eam persequendi multi exardeant. Cum vilipendent, humilis est. Cum convitiis prosequuntur, patiens. Affigant licet injuriis, placida tamen illa est. Maledictis lacestant, generosa manet mansuetaque. Non *veretur diffamari ab infamibus*; novit enim exinde se deteriorem non evadere: malos autem, quod dolet, seipsum perdere. Hinc *ferendo non feriendo eos vincere amat, impetusque calumniarum eludere innocentia*. Est igitur omnibus, quæ tenet æther & orbis, celsior, universo mundo major. Ruit hic in interitum & mutatur indies; ast motus nulli, contumeliæ odiave hanc

hanc commovere valent vel deprimere. Mentis ubique gaudet serenitate eadem, inconcussa fruitur constantia.

fr. M. AURELIUS ANTONINUS Imperator, Lib. XI: §. XIII. τὸν εἰς ἑαυτὸν, edit. Gatacker.

Aphor. XIII.

Nemini quidem virtutis alumnus irascitur; omne enim odium damnat & cane pejus atque angve fugit. non facere alteri vult, quod sibi nolle fieri. Inimicos tamen odit, simul ac diligit. Odie rabiem, lædendique propositum: diligit DEI creaturam, imaginem. Male habet, & benefacit. Increpat & simul consulit. *Ut tollas delicta, toleras.*

Aphor. XIV.

Pacis amans & studiosus est, sit licet ei necessitas semet imposta defendendi, ab EO qui coronam tolli non vult sine certamine. Cingunt ipsum ac obfidem agmina insidiantium, blandientium, irritantium. Horum venabula, plagas quamvis evadere tentet; in aciem nihilominus tamen, opibus instructus, procedit, strenueque luctatur, non nescius venire posse nullos sine Marte triumphos. Quod si pugnam ambiguam fore viderit, non despondet animum, sed colligit, hostesque iterum vehementiori, ac antea impetu adoritur, ut prosternantur, succumbant. Luctam brevem cogitat, æternum trophæum. Hoc, quamvis non efflagitet, haut recusat tamen. Potius animum addit, ne arenam prius derelinquat, quam hostes devicti sint, triumphumque ipse re-
por-

portaverit. Nunquam a studio vitia persequendi
cessat, cum discrimen esse de palmâ, an retineatur,
vel pereat, noverit. vid. *M. A. ANTON. Lib. VII. §.
LVII.*

Aphor. XV.

Sua est virtus, ubicunqve est, quamquam in mul-
ta distrahitur. Periclitatur in occupationibus,
non præpeditur, quin stadium inoffenso pede per-
currat. Se non impedit, rebus licet operam impendat.
Nec, labyrinthi instar, negotia eam implicant, ne se
expediat. Rebus duntaxat se commodat, non tradit.
Hinc curis districta licet, vitia dediscit. Est diligens,
non nimis præceps. *conf. EPICURETUS in Enchir. Cap. XIII.*

Aphor. XVI.

Est egens, sed & juxta divitiis beata virtus. Sinit &
fatiatur; omnibus tamen rebus hujus seculi re-
nuntiare promptissima. Quidquid harum ad se perve-
niat, quidem capit, interim tamquam e sublimi
prospicit despicitqve hujusmodi atomos vanitatis-
qve trophæa, non nisi a vanis custodienda mentibus.
Hinc sollicita opum adquisitio immortalem eam
non inquietat, neq; eandem contristat perturbatve
earum amissio, si possessæ effluxerint. Etenim,
non, quæ sua sunt, perdit, sed solum repetita reddit
aliena. Non nocet absentia opum magis quam
præsentia, cui cuncta saluti sunt; semper tamen
sufficientes ei opes suppetunt, quæ sua sorte conten-
ta est.

Aph.

Sibi vera virtus amica est, & tamen sibi non indulget. Hinc *ueminem iudicat, ne ipsam semet condemnet*: Aliorum festucas notare non vacat, cum probe perspiciat, quantum bonæ frugis habeat facta nosse propria, quamque una, *ante omnes, necessaria sit scientia sui*. Primo igitur se loco scrutatur, antequam, *quo sine hoc vel istud alter fecerit, quærat* (*). Quinimo, seipsam insidiatoris instar observat, ut sua animo neque latere queant vitia. Hæc excutit, non excusat; primum accusatoris vices gerens, dein Iudicis; utriusque fori tamen incolumi iustitiâ. *Quidquid de die dixerit, egerit, vespere revolvit, perscrutatur. neque pendet ex crastino.* (*) ANTON, Lib. X. § XXXVII.

UT animum suum explicet cultor hujus, solitudinem in optatis habet; sic alienus a curis seculi. Viris tamen probis se non subducit, quin crebra eorum oblectetur consuetudine. Otio tranquillo & negotioso *illo* nil sacrum magis existimat, *isto*, non pingve magis alibi animi pabulum quærit. Ex illa conjunctione, magna hominum in homines commoda redundant, cum hi soli homines sint, & iudice *SENECA*, *amici, qui amant h. e. operâ consilioque inserviunt*. Virtutum a. simulachra alta mente reposita habet, eademque nunquam non in oculis gerit, quamvis non sensus afficiat mens ipsa, & mirabilis præsentia formæ illius. Recreat illa animum, cujus unicum oblectamentum est virtutis exercitium,

Aphor. XIX.

More histrionum, si quæ bene egerit virtutis amator, non omnia statim in prodigium trahit, & demum peractâ fabulâ, larvam deponit. Potius simplici & sincera indole, tramitem calcat, qui ad palmas laurusque ducit. Quo verò magis arduum est ad gloriæ culmen iter, eo ardentius ad fastigium annititur; splendorem & utilitatem, & quæ cetera ex rebus gestis esse possint, ad rem publicam omnia referens. Hinc pie in omnes & singulos animatus, personam sic gerit magnanimi, ut ubique integritas resplendeat. Si accidat ut militarem virtutem pluris faciat, quam pacatam gloriam cives & socios suos servandi, fortis viri nomen non interrito ore *domi* solum, sed *foris* & in castris etiam aperta professione gerit. In periculum non impellitur sua cupiditate, quæ conjunctam habet ferociam & aliorum hominum despicientiam, sed utilitate communi. In togâ cremorem & cætera suaviora terræ edulia non carpit, & cum res potest, leporis in modum galeati, se discrimini subducit. Vitam quam patriam prodere, suisque privatim amoribus nuncium remittere, quam sinistris naturæ signaturis devenustari famam suam conscientiamque mavult.

Aphor. XX.

In hac vita licet ulla neque graduum perfectio obtineat; vivendo tamen, qui perfectus esse discipit, ad perfectionis apicem, dum spirat, adspirat. Hunc consequi, quamvis in arduo posita res sit, Divino suffultus auxilio, tamen de felici exitu

tu non desperat, quidquid in adversam partem urgeant cupiditatibus suis fascinati inescatiqve homines. Est via huic munita, quamvis non expedita, etsi non lata & ampla, callium anfractus tamen suis neque destituuntur amoribus. *Tantum illuc perveniendi desiderium, quantus dolor, quod nondum pervenerit. Tanta contentio virium, quanta illa esse, que summa est, solet.* Procul autem abest, eadem sit secura & gradum suspendat.

Aphor. XXI.

NON ludicrum, neque inhumanum decorum ejus, sed honestati conveniens est. Ingenuè, non ob gratiam laudat: neque probat propter commodum, sed propter rei veritatem. Nescit adulari: vera dicere, consilii sui esse finit. Humilis animi & virtutis præparæ, ampullas & sesquipedalia ad invidiam usque testatur. Noster fugiens, quæ in frontem modo pulchra sunt, honestatem opere atq; sententiâ metitur. Non perdit verba, ne dum temerè protulis iisdem aliis molestus est. Opinioni aliorum se conformat, non quaatum mos, sed quantum ratio honestatis permittit, bonorum stans vnice eorumque se conformans iudicio. Quid? quod confunditur, sicubi honesti in re qualibet limites migrari viderit. Jocos quidem, sed parce admittit, eosdemque comptos, urbanos, saleque conditos, ut remittatur, non vero solvatur animus. Inventa humana non promiscue arripit, qui placere studet honesta saltem ratione, omni procul facessere

sere iussa mimicâ levitate. Vestibus utitur, quæ corpus, non vitia tegat, cum pudica sit, non insolens vel temeraria ejus indoles. Hinc munditiam sectatur, sed non mollem neque supervacuam. Solis gestibus virtutem sibi nullam persuadet, sed quæ inest animo, eis exhibet conspicuam, ut loquitur Verulamius.

Aphor. XXII.

PArce & rarerè virtutis hujus amore percelluntur homines. Ratio in promptu est, quod sensuum delusi præstigiis, aliam ac habet, sibi pingant ipsius faciem. His deformis est, quamquam formarum venustissima. Quibus placet pro Iunone nubes, non virtus, sed ipsius saltem ostentatio, agyrtarum mores referunt; illis simillimi, qui splendore religionis ejus præstantiam æstimare solent. Ita vero ad perfectionem initiatæ virtutis vinculum solvitur, eademque a vero fine disjuncta convertitur in phantasma imaginationis. Quia a DEO originem trahit, nobilissima est: sed opinionis vanitate, ceu secreta abs sano atque religione, repudiatur. Nullius licet mali sibi conscia sit, quasi causa ceciderit, nihilominus tamen diris devovetur damnatur atque proscribitur.

Aphor. XXIII.

UT cætera persequamur. Qui virtuti litant sic vivunt, ut ad imitandum alios excitent, imo impellant. Confirmatur animus magis cogitatione excellentium virorum, quam vibrantium acumine

sententiarum alii, qui maiorem literis atque vocibus quam exemplis fidem adhiberi volunt. Quin, in theatrum mundi *prodeunt*, non ut ipsi *splendeant*, verum aliis *præluceant*, *meliores faciant*, & ipsi *fiant*. Quid quid igitur pectore volvitur, ut ex fronte emineat, satagunt; ut videant homines, & quid in rem fiet, ipsi tibi desumant. Sic semet ipsos tanquam speculum aliis inspiciendum exhibent. Sic imitatione aliis, ac emolumento sibi met ipsis esse allaborant.

Apor. XXIV.

Comentarios, si quam ab antiquitate sanam copiam eorum festivam habere poterit, volvit & revolvit homo virtuti veræ deditus. Paræmias & apophtegmata ab iis profecta, qui rerum usum sibi comparaverunt, cedro & auro cariora reputat, utpote quæ saniora consilia menti plerumque instillare solent. Sunt hi tanquam hortus amœnissimus, in quo sparsa ab honestate semina rerum salutariuss efflorescunt. Hic *deambulans carpit didorum violas, exemplorum hyacinthos, sententiarumque lilia, quibus instar apum incubat, nec prius avolat, quam dulcissimum mel haustum in succum sanguinemque converterit*. Libros quamvis splendidissimos, sed angve in herba latitante peiores, avertiatur & refugit. Scilicet, non præcise lectiones quæ delectant, sed ex quibus fructum capiat uberissimum, sectatur.

Apor. XXV.

Porro, si ex conscientiam Virtutem pensitare lubet, eadem gaudet devota, sed non nimis terupu.

pulosa, quoniam unica ipsius cura est vitam prudenter & consulto disponere, h. e. advertere, ne quidpiam vel minimum divino adversetur instinctui, sed rationi optime conformatae conveniat. Insuper tranquilla est, nihil in sinu gerens, quod palam metuat, culpæ, dedecoris, pœnæ.

Aphor. XVI.

Virtutis hujus conjux est vera *sapientia*. quæ eandem regit, ne plebejis in transversum agatur opinionibus & religionibus. Docet eam rerum tenere ideas; non ut predicantur, sed quæ dignæ sunt. Hujus, puta, sapientiæ est, vera ab imaginariis discernere: necessaria utilibus præferre: præ jucundis, quæ utilia sunt, commendare: quanti noxiis antissent salubria, judicare: res severas a ludicris & puerilibus distingvere. Duce ac informatrice hac, recessus rerum etiam abditissimos penetrat, debita iis pretia statuit, tempusque ipsum, cujus unius honesta est avaritia, recte collocare docetur.

Aphor. XXVII.

PAucis: qui sub virtutis vexillo militant, nil agere student, quod non rectum; nil dicere, quod non verum, nil animis volutare, quam quod honestum est. Sic vivunt cum hominibus, tanquam DEUS videat, sic loquuntur cum DEO tanquam homines audiant. præstantque ut ex ore pax, & oculis castitas, ex operibus caritas, ex corde omnium horum causa: pietas reluceat. Capias Tu compendium hoc succinctumque documentum virtutis solidæ.

(*) *SENECA Epist. X.*

Aphor.

HÆc Virtus semper perduratura est, nec unquam ut vere Seneca, *in tantum convalescet nequitia; nunquam sic contra virtutes conjurabitur, ut non sapientie nomen venerabile & sacrum maneat* (a). Quæ cum ita sit, homo virtutis, ne improvise opprimatur, actus cum culpa suscipiendi nunquam locum facit. Vigilat attente, ut cum Imperator jusserit, stationem vitæ præsentis, non gemens, neque imparatus, relinquare queat. Quod sæpius experiri non licet, per omnem vitam addiscit, mortemque quia non nisi semel obire, homini constitutum est, quotidie moritur. Numine invito utut nihil sibi obtingere posse confidat, quovis tamen die mortem oppetere animo paratus est, dum vitam tantum intermittit, non plane amittit. Jubeat Imperator de præsidio & statione vitæ discedere: sequitur ipse non difficulter. Pro munere mortem accipit, quippe quæ cum ex longa navigatione in portum venturus est, vasa inde in tempore colligit ac disponit, quæ transeunti *viatico*, & diutius in statione moraturis *usui* cedent in futurum. Sic accinctus, mortis, cum adventaverit, sensu non percellitur. diem nimirum adfore novit, quæ discussa hac crepera nube, in liquida lucem ipsum reponet; quam tanto ardentius expectat, quanto omni ex parte consummata obtinebitur felicitas, perfectioque virtutis illucescet omnibus *BONI* plenitudine cumulata.

Aphor.

(a) *Epist. XIV.*

Aphor. XXIX.

HÆC autem rara avis in scholis est, rarior inter commercia, rarissima in aulis regiisque sedibus: sæpe visa in locis solitariis. Multi sunt, qui virtutem veram jactitant; pauci, qui revera possident. (*Aph. XXII.*) Ubique periclitatur, ubicunque tere exulat (*) Sordescunt solida, & crepundia ad inopiam & dolorem placent. Sed o mortalium pectora, quantum cœcæ noctis habetis?

(*) *conf. Lib. V. §. XXXIII. ANTONINI, Imperat. operis jam ante citati.*

Aphor. XXX.

HÆC pauca sunt, L. A. quæ festinatio nobis excusit, quæq; *lineamentorum Virtutis* nomine tibi sistimus. *Palma in medio est posita, si potes rapias.* Neque enim inhonesta rapina est. Quære virtutem, & felix eris. Divinæ liberalitati acceptam refer, & vocaberis sapiens, inventam verò arctè custodi, ut beatus (*est princeps non Uranien*) per secula saluteris.

Soli DEO, cui summa *Virtus* omnisque perfectionis ratio inest sufficiens, sit in excelsis
GLORIA.

